

Arrest

nr. 195 836 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U behoort tot de Sunni school binnen de Islam. U beweert geboren te zijn op 27 juli 2000. U hebt van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan gewoond in het dorp Khujur, gelegen in het district Mirzaka in de provincie Paktya. U volgde er drie jaar lager onderwijs en drie jaar Koranschool. U hielp er daarnaast uw vader op het land. De Taliban wou er u rekruteren. Ze contacteerden uw vader hiervoor drie keer. Maar uw vader weigerde telkens. Daarna kwam de Taliban naar uw huis en werd u meegenomen naar een plaats genaamd Sheznak voor drie nachten. Daar werd u fysiek mishandeld door de Taliban. De Taliban bleef

herhalen dat u lid moest worden van hen om Jihad te doen. Na de derde nacht bent u kunnen ontsnappen en ging u naar huis. Uw moeder besloot u naar uw oom langs moeders zijde te sturen om veiligheidsredenen. Toen u in de winkel van uw oom langs moeders zijde verbleef heeft uw moeder u laten weten dat de Taliban uw vader had gekidnapt. Uw oom organiseerde daarna uw reis naar Europa. Na ongeveer 40 dagen reizen kwam u op 25 augustus 2015 aan in België, waar u op 27 augustus 2015 asiel aanvraag. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) dat u bij uw aankomst in België 15 jaar oud was.

Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 17 september 2015 toont immers aan dat u op dat moment al meerderjarig was. De conclusie van het medisch onderzoek was namelijk een leeftijd van meer dan 18 jaar oud. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor dat uw beweerde identiteit en leeftijd zou kunnen staven.

Ten tweede kunnen de verklaringen die u aflegt over uw leven in het dorp Khujur in het district Mirzaka allerminst overtuigen.

Zo legt u erg vage verklaringen af in verband met uw schooltijd in Mirzaka district. U kan maar één leraar geven die u zou gehad hebben op school in Chawnai. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere leraren herinnert moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over de ene leraar die u herinnert kan u enkel zijn stam noemen en beweert u het voor de rest niet goed meer te herinneren. U beweert voor de rest geen informatie over deze persoon te hebben (CGVS 2, p.4-5). U kan wel de namen van de schooldirecteur en hoofdmeester geven. Wanneer u echter wordt gevraagd iets te vertellen over deze personen antwoordt u dat u niets weet van deze personen. U beweert enkel hun namen te kennen (CGVS 2, p.5-6). Uw verklaringen hieromtrent zijn erg ondoorleefd. U kon bovendien maar één vriend opnoemen die u zou gehad hebben op de school. U beweert zich geen andere medestudenten te herinneren en beweert geen andere vrienden gehad te hebben op de school die geen familie waren van u. U werd er dan ook op gewezen dat het bevreemdend is dat u maar één vriend had op school in Chawnai. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over deze vriend (P. genaamd) kan u enkel zeggen dat het de neef was van uw vader en dat hij in hetzelfde dorp als u leefde dicht bij uw huis. Wanneer u wordt gevraagd iets meer te vertellen over deze persoon verklaart u vaagweg dat hij een persoon was zoals u, dat hij kleren aan had, dat hij haar had, dat hij dat haar naar één kant kamde en dat hij dezelfde lengte had als u. Dergelijke vage verklaringen ondermijnen volledig uw geloofwaardigheid (CGVS 2, p.6-7). U kan naast uw eigen school

in Mirzaka maar één andere school opnoemen. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over de school daar kan u enkel antwoorden dat u er niet veel over weet, dat het geen beroemde school is, dat ze klassen houden in tenten en dat er niet veel studenten zijn. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere scholen kent in het district moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.8).

Ook uw verklaringen omtrent de drie jaar dat u naar de Koranschool/madrassa zou gegaan zijn, kunnen allerminst overtuigen. Zo beweert u dat de moskee geen naam had. U beweert er daarnaast les gekregen te hebben van verschillende mensen en ouderen. Wanneer u echter wordt gevraagd naar de namen van deze mensen en ouderen kan u echter enkel uw vader en oom langs vaders kant opnoemen. Wanneer u wordt gevraagd naar mensen die geen familie zijn van u, beweert u plots dat u enkel les kreeg van uw vader en oom en u beweert dat er geen mullah in de moskee was. U werd dan ook gewezen op het bevreemdende karakter van uw verklaringen hieromtrent. Als reactie hierop stelt u dat er geen andere specifieke personen waren en dat uw vader en oom ook ouderen zijn (CGVS 2, p.9). U kreeg daarna de vraag of u ouderen kent in het dorp die geen familie zijn van u. Als reactie hierop vermeldt u een persoon genaamd M.. Wanneer u wordt gevraagd over deze persoon te vertellen kan u enkel vaagweg zeggen dat het een ouder persoon is die soms naar de moskee komt. Voor de rest niets. U kreeg daarna de vraag of u andere ouderen kent in het dorp die geen familie zijn van u. Als reactie op deze vraag verklaart u dat u geen andere specifieke ouderen kent en u beweert geen contact te hebben gehad met hen (CGVS 2, p.10).

U kreeg daarna de vraag of u andere mensen kent in het dorp die geen familie zijn van u. Als reactie hierop stelt u dat u het niet weet. U beweert geen contact en relatie met andere mensen te hebben gehad (CGVS 2, p.10). Logischerwijze zouden mensen in dergelijke kleine dorpjes elkaar goed moeten kennen. Zelfs wanneer bepaalde mensen met elkaar minder contact hebben kennen ze elkaar toch door middel van roddels en geruchten. Dat u geen enkel persoon zou kennen die geen familie is van u in het dorp Khujur in Mirzaka, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het dorp.

Ook over uw vrije tijd of hobby's in Afghanistan kan u niets zeggen. U beweert dat er in uw gebied niets was en dat u thuis bleef. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat er toch iets moet geweest zijn als u niet thuis was en wanneer u de vraag wordt gesteld wat u dan deed als u jong was, antwoordt u dat u het niet herinnert (CGVS 1, p.28). Dergelijke vage en ondoorleefde verklaringen ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het district Mirzaka.

Ten derde hebt u een erg beperkte kennis van uw dorp Khujur en uw district Mirzaka.

Zo komt het erg ondoorleefd over dat u beweert dat bijna niets in uw dorp een naam heeft. Zo verklaart u dat zowel de moskee in het dorp, als het waterkanaal in het dorp als alle bergen in uw regio geen naam hebben (CGVS 1, p.12-13; CGVS 1, p.24). U weet daarnaast ook niet wat de PRT is, ondanks dat de organisatie actief was in Mirzaka district volgens informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS 2, p.18).

Ook uw kennis van de lokale personaliteiten is ontoereikend. Zo weet u niet wie de gouverneur van de provincie Paktya is (CGVS 1, p.14). U weet ook niet te zeggen wie Shafiqullah Mangal is, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een lid van het provincie parlement is geboren in Mirzaka district. Over Alhaj Nawab Mangal kan u enkel vaagweg zeggen dat u denkt dat u zijn naam hebt gehoord en dat hij een vertegenwoordiger was. Wanneer u wordt gevraagd of u nog iets meer weet over deze persoon moet u al het antwoord schuldig blijven. Ook Razia Sadat Mangal kent u niet, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een parlamentslid is voor Paktya, afkomstig uit uw regio. Bovendien behoort dit parlamentslid tot dezelfde stam als u (CGVS 1, p.15). Wanneer u wordt gevraagd naar historische beroemdheden afkomstig uit Paktya provincie kan u enkel Dr. Najeeb noemen. Wanneer u wordt gevraagd naar andere beroemdheden moet u al het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p.15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat een hele reeks andere historische beroemdheden in Afghanistan afkomstig waren van Paktya zoals Babrak Khan Zadran, Bacha Khan Zadran, Abdulhai, Sir Mohaqiq Ali Mohammad Mangal, Mohammad Zarmawal, Hayat Gardizi, Ustad Mangal, Ghulam Mohammad Zarmawal, Ustad Gul Zaman, Ehsanullah Darmal, Rahimullah Zurmati enz. Ook de leiders van de Taliban voor uw provincie of district kent u niet (CGVS 1, p.27). Bovendien kan u maar drie belangrijke mensen uit uw regio opnoemen. U kent enkel het dorpshoofd, het districtshoofd en het hoofd van de politie (CGVS 1, p.25-26). Wanneer u wordt gevraagd iets over het districtshoofd en de politiecommissaris te vertellen blijkt dat u naast hun namen niets weet over deze personen. U werd er dan ook op gewezen dat het ingestudeerd en niet doorleefd over komt dat u de namen van deze personen weet, maar er verder niets kan over zeggen. Ook over het dorpshoofd blijft u erg vaag en kan u erg weinig vertellen. U beweert dat hij problemen oploste en dat hij vergaderingen en huwelijken enz. deed. Dit is eerder een beschrijving van de functie van dorpshoofd en is geen beschrijving van de persoon zelf. Uw verklaringen hieromtrent komen dan ook terug niet doorleefd over (CGVS 2, p.18-19). Wanneer u wordt gevraagd naar andere belangrijke mensen in uw regio moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd waarom u maar

drie bekende figuren in uw regio kent, antwoordt u dat u het enkel in uw eigen plaats kent en dat u met de andere bekende mensen geen zaken had. U beweert het ook op school niet geleerd te hebben (CGVS 1, p.25-26). Uw slechte kennis van de lokale personaliteiten blijft echter opmerkelijk.

U kan verder een aantal dorpen opsommen die aan de weg liggen in beide richtingen van uw dorp (CGVS 1, p.5; CGVS 1, p.23). Deze kennis is echter duidelijk ingestudeerd voor verschillende redenen. Zo wordt het duidelijk dat u de dorpen aan de weg hebt ingestudeerd wanneer u dorpen worden gevraagd die niet aan de weg gelegen zijn. Zo kent u de plaatsen die niet aan de weg liggen, zoals Azad Khor, Ashpan (CGVS 1, p.19-20), Salime Nargi, Cher Kalgay en Chamjay Kala niet (CGVS, p.20). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt liggen deze plaatsen echter op enkele kilometers van uw eigen dorp en zou u deze dus logischerwijze moeten kennen. Het feit dat u ze niet kent ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het dorp. Uw kennis van de omliggende dorpen is ook duidelijk ingestudeerd voor nog een andere reden. Wanneer u wordt gevraagd welke de grootste dorpen zijn in uw streek kan u enkel het dorp Chawnai geven. Wanneer u wordt gevraagd naar andere grote dorpen in uw streek moet u het antwoord schuldig blijven. U werd daarna de vraag gesteld of er in uw regio dan geen andere grote dorpen zijn. Hierop antwoordt u dat het niet duidelijk is voor u. U beweert dat jullie enkel naar Chawnai gingen en daar jullie boodschappen deden (CGVS 1, p.23-24). Het feit dat u wel een hele boel dorpen kan opnoemen, maar niet weet welke van deze dorpen grote dorpen zijn, is een sterke aanwijzing dat uw kennis van de omliggende dorpen ingestudeerd is. U werd ook de vraag gesteld welke plaatsen u persoonlijk bezocht buiten uw eigen dorp. Als reactie hierop verklaart u twee keer in Gardez te zijn geweest en noemt u vier dorpen op. Wanneer u echter wordt gevraagd naar deze dorpen wordt duidelijk dat u bijna niets kan zeggen over deze dorpen. Het enige dat u kan zeggen is dat in Kerkin Khwar een brug zou zijn en dat de Taliban daar aanwezig zou zijn. U werd er dan ook op gewezen dat u beweert deze plaatsen te hebben bezocht, maar dat u er bijna niets over kan vertellen. Als reactie hierop verklaart u dat er niets speciaal te zeggen is over deze plaatsen. Uw beperkte kennis van deze plaatsen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de regio (CGVS 2, p.14-15; CGVS 2, p.8).

Daarenboven werd u de vraag gesteld of er nog dingen in uw regio gebeurd zijn, waar de mensen over praatten, eender wat voor nieuws, naast uiteraard de problemen waarvoor u uw land hebt ontvlucht. Als reactie hierop kan u enkel vaagweg stellen dat de Taliban er het district centrum aanvallen en dat ze de mensen op de weg doen stoppen en hen meenemen. Wanneer u wordt gevraagd naar concrete voorvallen of gebeurtenissen die gebeurd zijn in uw regio, beweert u dat u het niet kan herinneren en dat u het niet hebt gezien. Aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat uw regio een heel volatiele regio is, ondermijnt het feit dat u geen enkel concreet voorval of gebeurtenis kan geven in uw regio op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de regio (CGVS 1, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in de jaren voor uw vertrek mensen zijn ontvoerd in uw district. Wanneer u wordt gevraagd hiernaar, kan u geen specifieke voorvallen geven. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Mirzaka district georganiseerd verzet is geweest van lokale ouderen en de lokale bevolking tegen de Taliban. Wanneer u hier naar gevraagd wordt kan u enkel vaagweg verklaren dat de mensen naar het districtshuis gaan om te vragen iets te doen tegen de Taliban, maar dat deze aanvragen geen gevolg hebben (CGVS 2, p.17). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de maanden voor uw vertrek een conflict is geweest tussen mensen van uw stam en de Zazi stam in uw district. Wanneer u wordt gevraagd naar conflicten die zich hebben voorgedaan in uw district tussen uw eigen stam en andere stammen in de maanden voor uw vertrek verklaart u niets specifiek te weten. U verklaart vaagweg dat er in het verleden wel conflicten zijn geweest tussen de Mangals zelf en tussen de Mangal en de Totankhel stammen. Wanneer u echter wordt gevraagd te vertellen over deze conflicten blijkt dat u hierover niets weet. Andere conflicten tussen stammen in uw district herinnert u niet (CGVS, p.17). Dat u niets weet van het conflict tussen uw eigen stam en de Zazi stam dat zich in de maanden voor uw vertrek voordeed in uw district, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het district. Omwille van dit stamconflict was de grote weg tussen Gardez en Patan een tijd afgesloten. Wanneer u wordt gevraagd of deze weg ooit afgesloten geweest is begint u over een archeologische vondst die in de regio zou gedaan zijn in het verleden. Over de blokkade zelf weet u helemaal niets. U werd nadien expliciet gevraagd wat de Zazi zijn. U weet wel dat het een stam is en waar ze wonen, maar wanneer u wordt gevraagd iets meer te vertellen over de stam beweert u er niet veel van te weten. U verklaart bovendien niets over een stamconflict dat uw stam er met zou gehad hebben in de maanden voor uw vertrek (CGVS 2, p.17-18). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in uw regio een lange geschiedenis is geweest van conflict tussen uw stam en de Zazi stam over het eigenaarschap van land en bossen. Logischerwijze zou u hier dus zeker van op de hoogte moeten zijn indien u uit de regio afkomstig bent. Het feit dat u hier niets over weet ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de streek.

Wanneer u wordt gevraagd naar natuurrampen beweert u dat er geen overstroming is geweest in uw regio. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er zich wel degelijk overstromingen hebben voorgedaan in uw regio die landbouwgrond hebben vernietigd (CGVS 1, p.23). Ook over landverschuivingen in uw district had u geen kennis, terwijl er volgens informatie waarover het CGVS beschikt wel al landverschuivingen zijn geweest in uw district (CGVS 2, p.20-21). Het is verder bevreemdend dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart dat er soms aardbevingen waren en tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u dat niet hebt gezegd tijdens het eerste gehoor en dat u niet meer herinnert of er aardbevingen waren in uw district of niet (CGVS 2, p.19).

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw asielrelaas. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dd. 27 augustus 2015 dat u dreigde gerekruteerd te worden door Islamitische Staat (IS) (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4), terwijl u op het tweede interview op de DVZ dd. 18 januari 2016 verklaart dat u zou gerekruteerd worden door de Taliban (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid op het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd verklaart u vaagweg dat dit uw fout was. U verduidelijkt dat u niet goed wist hoe het interview zou verlopen en dat u daarom per ongeluk Daesh (andere naam voor IS) zei (CGVS 1, p.21). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u persoonlijke problemen kende met enerzijds IS of anderzijds de Taliban ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de lengte van uw opsluiting door de Taliban (of IS). Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dd. 27 augustus 2015 dat u 5 dagen opgesloten werd (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4), terwijl u op het tweede interview op de DVZ dd. 18 januari 2016 verklaart dat u maar 3 dagen opgesloten was (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u enkel antwoorden dat u wel degelijk drie dagen zei de eerste keer en u suggereert dat de vertaler misschien een fout maakte (CGVS 1, p.21-22). Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw asielrelaas ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven. Bovendien legt u over uw taskara tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dd. 27 augustus 2015 dat u nooit een taskara hebt gehad (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.2), terwijl u op het tweede interview op de DVZ dd. 18 januari 2016 verklaart dat u uw taskara verloren bent in Griekenland (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd kan u enkel verklaren dat u niet denkt zoiets gezegd te hebben (CGVS 2, p.16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mirzaka gelegen in de provincie Paktia. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Afghanistan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 7 juli 2016 en 16 januari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS 1, p.3; CGVS 2, p.2). U werd tijdens de gehoren geconfronteerd met het feit dat u het aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk maakt dat u uit de door u beweerde streek van Afghanistan komt. U werd er nogmaals op gewezen dat het belangrijk is voor het CGVS om een zicht te krijgen op uw reële situatie, maar dat u dat niet mogelijk maakt. U werd duidelijk gemaakt dat het Commissariaat op deze manier uw nood aan bescherming niet correct kan beoordelen (CGVS 1, p.22; CGVS 2, p.16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u op het einde van het gehoor nog eens uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk wordt geacht dat u afkomstig bent uit de door u beweerde streek in Afghanistan of in ieder geval dat u recentelijk van daar afkomstig zou zijn. U werd ook expliciet de vraag gesteld of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft (CGVS 2, p.21). U blijft echter bij uw verklaringen omtrent uw herkomst (CGVS 2, p.21). Deze zijn echter onhoudbaar voor bovenstaande redenen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dus dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en met artikel 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“[...]”

In casu is dit het geval.

Verwerende partij onderzoekt immers het bestaan in hoofde van verzoekende partij van een intern vluchtalternatief in Afghanistan.

Hiermee geeft verwerende partij impliciet maar zeker aan dat zij niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij dat als aanknopingspunt dient om de nood aan subsidiaire bescherming te onderzoeken.

Hierover overweegt verwerende partij:

Het feit dat verwerende partij het intern vluchtalternatief overweegt geeft impliciet maar zeker aan dat zij overtuigd is van de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in hoofde van verzoekende partij want indien verzoekende partij geen gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit of vrijheid zou hebben dan is er geen reden voorhanden om het intern vluchtalternatief als (voor verwerende partij) minder ingrijpend alternatief voor de toekenning van de internationale bescherming te onderzoeken. De uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing is hiermee kennelijk contradictoir met de overtuiging van verwerende partij die tussen de regels van haar bestreden beslissing staat. De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Bij het onderzoek naar de afwezigheid van nood aan bescherming of op grond van artikel 48/5, § 3 van voormelde Wet van 15 december 1980 veronderstelt dat verwerende partij welbepaalde plaatsen in Afghanistan aanduidt en daarbij nagaat of aan de voorwaarden van nationale bescherming is voldaan.

Dat wil zeggen dat verwerende partij cumulatief een concrete plaats moet noemen waar verzoekende partij geen reëel risico op ernstige schade loopt, zij toegang heeft tot de bescherming van de Afghaanse Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen en dezen bereid en in staat zijn effectieve bescherming te bieden en verzoekende partij toegang heeft tot deze bescherming. Deze bescherming moet doeltreffend en mag niet tijdelijk van aard zijn middels een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van de handelingen die de ernstige schade vormen.

Afghanistan verkeerd in een intern gewapend conflict dat het hele grondgebied beslaat en heeft in 2016 een recordaantal burgerslachtoffers (11.000 doden en gewonden) sedert de tellingen in 2011 geëist (zie stuk nr. 3, De Standaard van 6 februari 2017, "Recordaantal burgerslachtoffers in Afghanistan") en is hiermee onveilig dan ooit. Het UNHCR bepaalt in haar Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016 dat verwerende partij standaard gebruikt als referentiedocument en gewoonlijk aan het administratieve dossier toevoegt de voorwaarden voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming en het intern vluchtalternatief (zie stuk nr. 4, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>, pp. 6 e.v. en 8 e.v.) die geenszins in de overwegingen werden gevolgd noch als zodanig in de motieven van de bestreden beslissing tot uitdrukking komen. Het EASO Country of origin Information Report Afghanistan Security Situation van januari 2015 waaraan verwerende partij meewerkte stelt vier factoren voorop die moeten worden afgetoetst: criminaliteit, de aanwezigheid van war lords, spanning tussen stammen en het conflict tussen de Afghan National Security Forces (ANSF) en zogenaamde Anti-Government Elements (AGE) of opstandelingen (zie stuk nr. 5, EASO, Country of origin Information Report Afghanistan Security Situation van januari 2015, zoals geciteerd door Kruispunt Migratie-Integratie, 27 januari 2015).

Deze actuele en algemene informatie en rapporten van gezaghebbende instellingen waarmee verwerende partij rekening dient te houden (art. 48/5, § 3, al 2 in fine juncto a simili art. 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Met deze documentatie legt verzoekende partij de ernst en het reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in haar hoofde bij repatriëring vast en toont zij aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 en de in samenhang gelezen artikelen schendt.

Zonder specifieke plaats te noemen kunnen de voorwaarden zoals hiervoor vermeld en waaraan moet worden voldaan om van een intern vluchtalternatief te kunnen spreken zelfs niet onderzocht worden.

Hierdoor oordeelt verwerende partij onzorgvuldig en bij gebrek aan een ernstig voorstel van intern vluchtalternatief dat aan de voorwaarden van artikel 48/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 voldoet.

Schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en dreigt de schending van artikel 19 van het hetzelfde Handvest.

Schending van artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Hoewel verwerende partij een appreciatiemarge heeft moet zij toch het wetenschappelijke principe dat de best mogelijke verklaring altijd de meest eenvoudige is (Ockham's razor) respecteren. Door dit niet te

doen is juist haar interpretatie minder aannemelijk en onzorgvuldig en moet daarom verworpen worden. Dit motief is evenmin dragend.

De motieven zijn om voormelde redenen contradictoir en eenzijdig en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Bij gebrek aan een ernstig onderzoek naar het intern vluchtalternatief kon verwerende partij niet vakkundig oordelen. Het gebrek aan onderzoek kan niet door uw Raad worden hersteld terwijl de onvolledigheid van het administratieve dossier waarop uw Raad moet oordelen kennelijk onvolledig is. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

§. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlfomule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. nr. 133.153 25 juni 2004).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

§. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een persartikel (stuk 3) en uittreksels uit twee rapporten (stukken 4 en 5).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een brief van de taliban, een schoolattest en zijn taskara (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 7) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden leeftijd; (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden afkomst uit het dorp Khujur, district Mirzaka in de Afghaanse provincie Paktya gelet op (a) zijn gebrekkige en niet-doorleefde verklaringen over het leven in dit dorp, en (b) zijn gebrekkige kennis over dit dorp en dit district; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn asielaanvraag; en (iv) hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit, herkomst, asielaanvraag of reisweg.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Verzoeker voert louter een betoog met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en meent dat het feit dat in de bestreden beslissing bij de motivering aangaande de subsidiaire bescherming melding wordt gemaakt van de verhuis van vele Afghanen binnen Afghanistan en naar het buitenland en de mogelijke toepassing van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet impliciet betekent dat de commissaris-generaal *“overtuigd is van de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in hoofde van verzoekende partij want indien verzoekende partij geen gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit of vrijheid zou hebben dan is er geen reden voorhanden om het intern vluchtalternatief als (voor verwerende partij) minder ingrijpend alternatief voor de toekenning van de internationale bescherming te onderzoeken”*. Dergelijk betoog kan echter bezwaarlijk als ernstig worden aangemerkt gelet op de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing betreffende de concrete beoordeling van verzoekers asielaanvraag. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op (zie ook *infra*) dat het feit dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden herkomst uit het district Mirzake in de Afghaanse provincie Paktya aannemelijk te maken, met zich meebrengt dat het voor de Belgische asielinstanties onmogelijk is om verzoekers nood aan subsidiaire bescherming te onderzoeken, gelet onder meer op de specifieke situatie in Afghanistan en de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan geenszins redelijkerwijze worden afgeleid dat de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat *in casu* voor een verzoeker een intern vestigingsalternatief bestaat.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangezien verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert tegen de voormelde motieven in de bestreden beslissing en deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden deze motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Mirzaka, provincie Paktya, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER